Prologas

Nieko nematau.

Tik juodumą.

Bet ar juodumas yra išties juodas, jei nėra su kuo jo palyginti? O gal tai tiesiog... niekas?

Nieko ir *nejaučiu*.

Galbūt guliu.

Bet po nugara nejaučiu grindų kietumo.

Galbūt vilkiu drabužius.

Bet oda nejaučiu audinio pluošto.

Mintimis liepiu sau paspirti koja.

Bet nežinau, ar ši gauna signalą.

Mintimis liepiu pakelti ranką.

Bet net iš visų jėgų jas įtempusi nesuvokiu, ar raumenys paklūsta. Gal mano ranka ir pakyla, kaip liepiau. Bet nesu tikra.

Mintimis įsakau plaštakai paliesti veidą.

Gal ir palietė.

Arba ne.

Liepiu delnui trenkti per veidą, skelti stiprų antausį.

Nieko.

Įsakau pirštams išsitiesti, *suleisti* nagus sau į skruostą.

Kasytis. Draskyti. Plėšti odą. Susirasti nervus ir griebtis jų. Plėšyti raumenis ir sausgysles iki pat kaulo. Žandikaulio. Skruostikaulio. *Bet kokio* kaulo. Surasti bet ką.

Pirštai, liepiu, griebkite tą kaulą.

O dabar draskykite.

Plėškite.

Nepaleiskite.

Suteikite man skausmo, kad pajusčiau.

Leiskite man žinoti, kad esu gyva.

Bet vis dar nieko nejaučiu.

Pirštai, sakau, palieskite veidą. Susiraskite akis. O dabar spauskite. Susileiskite į jas. Pasiekite vyzdžius. Akių dugno nervus. Nesiliaukite, kol nesiras bet koks jausmas.

Galbūt mano ranka ir paklūsta. Gal ji kapstosi man po veidą kaip kurmis po žeme. Gal kasa gabalais ir mėto į šalis.

Nežinau.

Gal niekada ir nesužinosiu.

Aš klykiu. Ne iš skausmo, o todėl, kad mano ausys negirdi, ką sakau. Tad klykiu garsiau. Rėkiu. Liepiu sau spiegti. Išleisti bet kokį bet kokio dažnio garsą, kad prasisunktų į negyvas mano ausis.

Bet nieko negirdžiu.

Galbūt nė nešaukiau. O gal nenustojau šaukusi.

Nesigirdi nė tylaus begarsio kambario dūzgesio. Ausyse nesigirdi širdies plakimo, nė nosies iškvepiamo oro, įkvėpto į plaučius. Ir oro nejaučiu.

Retkarčiais man rodosi, kad dūstu, kad išvis nekvėpuoju. Panikuoju. Tuokart, regis, gaudau kvapą. Bet išties nežinau, kaip mano kūnas reaguoja. Jam nėra, kaip pranešti smegenims, kad, taip, aš vis dar gyva. Vis dar kvėpuoju. Oras vis dar teka į plaučius, kraujas vis dar pulsuoja venomis.

Nežinau, kiek ilgai taip išbuvau. Tokios būklės. Be jausmo. Nesusieta nei su erdve, nei su laiku. Dar prisimenu, kad esu kažkas. Buvau kažkas. Bet neprisimenu, kas.

Lengviau pamiršti. Mažiau skauda.

Kiek galėdama ilgiau laikiausi prisiminimų, nes šie buvo vienintelis mano sąmonės pagrindas. Nors ir neapčiuopiami, jie buvo kažkas tikroviška. Tai, kuo galėjau remtis ieškodama savo esybės. Kas esu ar buvau. Suvokdama savo vietą pasaulyje.

Bet šie prisiminimai seniai išnykę.

Prisimenu tik tai, kad kadaise jų *būta*.

O dabar liko tamsa.

Vien tamsa.

Na...

Ne *tik*.

Iš pradžių vos juntu. Regis, kažin koks garsas lekia į mane neįtikėtinu greičiu. Jis auga ir auga, artėdamas ima daužytis galvoje.

Aš suklykiu ir bent kartą išgirstu.

Garsas perduria ausis lyg ledkirtis.

Neryški švieselė ūmai tampa aiški ir šviesi, regos laukas prisipildo kaleidoskopu šviesų ir judesio. Skauda, aš stengiuosi užsimerkti, bet nepavyksta. Jau pripratau, kad kūnas neklauso paliepimų, bet šįkart viskas kitaip. Dabar *jaučiu*, kaip vokai mėgina leistis, atsitverti nuo akinamos šviesos, bet kažkas jiems trukdo, spaudžia, verčia likti atsimerkus. Kuo labiau stengiuosi, tuo stipresnis skausmas degina akių vokus.

Tuomet suvokiu, kad juos laiko atmerktus suleisti kabliai.

Matyt, *jie* bus ten juos įkabinę.

Verčia mane žiūrėti.

Jaučiu, kaip laiko mane gulsčiomis. Kaip jų grybšniai kutena odą, o paskui perlieja skausmu. Nervų galūnių kaiščiai

atsukti, ir skausmas – deginantis, akinantis skausmas – perlieja odą, kraujagysles, raumenis it vėjo gūsis, kurstantis jau ir taip liepsnojantį pragarą.

Liežuvis pajunta burnos skonį. Mėtų ir tulžies. Nuo jo susisuka skrandis. Jaučiu, kaip tampo šleikštulys, kaip trūkčioja viduriai, ir kai tik rūgštus skystis plūsteli į burną, o bjaurus kvapas pasiekia nosį, šleikštulio ratas prasideda iš naujo.

Jie visa tai verčia kentėti.

Jėga atmerkia akis, kad jos degtų.

Bado ausis garsais.

Aktyvuoja nervus, kad šie užsiliepsnotų.

Aš nežinau, kas *jie* yra.

Akies krašteliu, sutelkusi dėmesį, aš *juos* matau. Nėra lengva. Aplink taip šviesu, kad nieko neįžiūriu. Mintyse išliko vos juntamos pragaro sąvokos nuotrupos, ir man atrodo, kad būtent pragare ir esu. Kankinama tokio stipraus Blogio, kad nusilpusi mintis net neįstengia iki galo jo suvokti.

Bet vos rega praskaidrėja, matau, kad *jie*, taip besismaginantys su manimi, nėra monstrai ar velniai.

Tai yra vyrai. Ir moterys.

Kartais nugirstu, kaip jie kreipiasi vienas į kitą vardu.

Jie nežino, kad aš klausausi. Nežino, kad suprantu. Net nesuvokia, kad galiausiai neaiškiai prisimenu *vardų* sąvoką. *Tapatybę.*

Ypač išgirstu vieną vardą.

„ Džo.“

„Džo Gerhardas.“

Jis čia viršininkas.

Kiti pavaldūs jam.

Jo įsakymu jie suteikia man šitokį skausmą.

Kai skausmas nuslopsta ir aš vėl nyru į tamsą, imu ieškoti Džo Gerhardo.

Nesvarbu, kiek užtruksiu, nesvarbu, kaip toli teks mintimis nukeliauti, aš surasiu Džo Gerhardą.

Susiieškosiu tuos, kuriuos jis myli.

Ir tada *juos* kankinsiu.

Bus daug skausmo.

O tuomet skausmą pajus ir jis pats.

Džo Gerhardas. Mano pragaro valdovas.

PIRMAS SKYRIUS

Karsonas skubėjo.

Jis stūmė per platų vežimėlį pro pernelyg siauras nerūdijančiojo plieno duris. Abiejose pusėse liko vos pusės colio tarpeliai, ir, žinoma, jį teko kilstelėti per žemą durų slenkstį.

Karsonas dažnai skųsdavosi dėl „sauskelnių kibirų“, kaip savo vežimėlius vadino visi sanitarai trokšdami, kad kas nors juos geriau pritaikytų jų darbui. Kad perdarytų į mažesnius, lengvesnius, judresnius tokiose ankštose erdvėse. Kad nereikėtų galynėtis su tais prakeiktais vežimais ties kiekvienu oro šliuzu taip nuvagiant po kelias minutes nuo kiekvieno sanitaro pamainos, o tai reikštų, kad šios trumpos akimirkos, padaugintos iš kelių dienų, savaičių ir mėnesių, sutaupytų gražaus darbo laiko. Jeigu tik vežimėliai būtų nauji.

Bet kad ir kaip dažnai bei garsiai jis skųsdavosi netikusia įranga, niekas nepasikeitė.

Kažkas jam kadaise sakė, kad Kongrese lengviau patvirtinti įstatymo pataisą, nei Bendrovėje priimti nutarimą dėl įrangos keitimo. Reikėtų atlikti tyrimus, auditą, o pasiekus norimą rezultatą, tektų ieškoti lėšų per įvairias priedangos įmones.

Stebuklas, kad išvis dar kas nors vyksta, pamanė Karsonas.

Prieš dvejus metus pradėjęs darbą, Karsonas manė patekęs į neribotų išteklių Bendrovę. Vien mėnesius trukusi patikra, kurią jam teko iškęsti, matyt, kainavo dešimtis tūkstančių dolerių. Bet pradėjęs dirbti, jis netrukus suvokė, kad

viskas laikosi draugėje tarsi surišta lipniąja juosta ir vytelėmis, ir ne todėl, kad stigtų technologijų, o todėl, kad lipnioji juosta ir vytelės yra pigiau ir paprasčiau, ypač turint reikalų su stekenančia biurokratija.

Galop, šiaip ne taip įstūmęs vežimėlį į ankštą oro šliuzą, Karsonas paleido nerūdijančio plieno duris, ir jos užsidarė jam už nugaros.

O dabar jis laukė?

Šiame oro šliuze mirksėjo raudona šviesa. Jam už nugaros, siurbdamos orą, šnypštė ir pūškavo durys, pro kurias jis tik ką prasispraudė. Išsipūtęs durų tarpiklis neleido orui patekti tarp šliuzo ir vienutės. Užtruks vos minutę.

Laukdamas Karsonas atsiduso.

Jis segėjo laikrodį, bet jo nematė. Laikrodį slėpė mėlyno „skafandro“ rankovė.

Kol laukė, kad durys aklinai užsirakintų ir oro šliuze atsirastų daugiau slėgio, jis, kaip įprasta, pačiupo nuo lubų kabančios geltonos žarnos galą. Prijungė ją prie savo kostiumo.

Vėl sušnypštė oras, pripildydamas skafandrą deguonies ir išpūsdamas orui nepralaidų audinį. Karsonas atrodė it mėlynas zefyrinis žmogeliukas.

Šnypščiantis oras, priplūdęs į jo kostiumą ir gobtuvą, užgožė didžiumą garsų, ir Karsonas pasijuto, lyg būtų giliavandenis naras.

Visa tai jam atrodė kvaila. Įstaiga nusižiūrėjo įrangos dizainą ir procedūras iš ketvirto lygio biologinės saugos laboratorijų, kur buvo tyrinėjami biologinio karo sukėlėjai – greitai plintantys virusai, tokie kaip Ebolos, todėl dirbant su jais reikėjo imtis ypatingų atsargumo priemonių.

Bet *čia* juk tokių sukėlėjų nėra.

Čia dirbama ne su virusais.

Projektuotojai tiesiog viską sumetė krūvon – laboratorijas, kontrolinius sąrašus, procedūras, ne visai atitinkančias Įstaigos misiją. Taip turbūt lengviau ir paprasčiau. Bet Karsonas abejojo, ar jie bent žinojo, ką tiksliai darantys. Gal tiesiog nusižiūrėjo nuo ko nors.

Kaip įprasta.

Tai, ką praeityje darė atmestinai, dabar kėlė sunkumų Karsonui. Kiekvienas erzinantis trukdis, kurio nebūtų, jei kas nors iš vadovų būtų klausęs Karsono, dabar grasinosi priversti jį vėluoti į pasimatymą.

Karsonas karštligiškai troško padaryti įspūdį merginai, su kuria šįvakar rengėsi susitikti. Jos nuotrauka buvo miela. Bent jau kur kas mielesnė nei visų tų, kurie jam parašė. Susirašinėjant su ja paaiškėjo, kad mergina šmaikšti ir kandi.

Aiškiai ne jo lygio.

Bet jei Karsonas norėtų laimėti jos prielankumą, pirmiausia jam reikėtų gerokai persitvarkyti. Vadinasi, turėtų baigti darbą gana anksti, kad spėtų persirengti ir patekti į pusės šešių liftą, kylantį į paviršių. Jeigu tektų laukti šeštos valandos lifto, jis nespėtų grįžti namo ir palįsti po dušu.

Po kostiumo gobtuvu jis prakaitavo, plaukai susiriebalavo. Be to, iš Įstaigos jis visada išeidavo dvokdamas šūdais ir valikliu. Galbūt kvapai tik įsigėrę į jo šnerves, ir mergina nieko neužuos, bet dėl viso pikto jis norėjo turėti šiek tiek laiko, kad atrodytų padoriai.

Bendrovė iš tikro nedraudė vaikščioti į pasimatymus. Nedraudė nė internetinių pažinčių. Bet personalas nuolat

bumbėdavo, kad Bendrovė stebi ir tikrina tokius santykius. Karsonas pastebėjo, kad kai jis per programėlę susipažindavo su kokia nors mergina, ši staiga nustodavo bendrauti. Jis žinojo, kad realiame pasaulyje taip išties nutinka, bet dažnai svarstydavo, ar nematoma Bendrovės ranka nebuvo patikrinusi merginos praeities, nustačiusi, kad ji netinkama, ir užkirtusi kelią bet kokiam tolesniam bendravimui. Kai kurie darbuotojai net kūrė teorijas, kad Bendrovė prie jų mobiliųjų telefonų prijungė nuotoliu valdomus mikrofonus ir klausosi pokalbių. Darbe pasitaikydavo, kad kas nors būdavo įspėjamas nederamai šnekėjęs privačiame pokalbyje.

Tačiau Karsonas tokiomis istorijomis netikėjo.

Bendrovė nebuvo visagalė. Jeigu būtų tokia buvusi, seniai būtų galėjusi darbuotojams parūpinti manevringesnių „sauskelnių kibirų“ vežimėlių. Kad ir kaip būtų, Karsonas laikė vadovybę nemokšiška. Žinoma, taip pat ir galinga. Bet ir neorganizuota, nesusivokiančia ir pernelyg įslaptinta, kad būtų veiksminga.

Šviesa šliuze pagaliau pažaliavo.

Karsonas atjungė žarną nuo kostiumo, automatiškai susisukusi, ši pakilo link lubų. Jis priėjo prie antrųjų nerūdijančiojo plieno durų. Kaip išmokytas, dirstelėjo pro grūdinto stiklo langą ir nužvelgė patalpą.

Vienutė atrodė tvarkinga. Jokio pavojaus ar artėjančios grėsmės.

Jis perbraukė raktų kortele per pultelį prie durų. Garsiai trakštelėjęs, užraktas atšoko.

Nuspaudęs rankeną Karsonas atidarė oro šliuzo duris. Teko šiek tiek pasistengti, nes dėl skirtingo slėgio šios vis

bandė užsidaryti. Atidaręs duris, Karsonas pasičiupo vežimėlį ir išstūmė jį į patalpą.

Įžengęs vidun apžiūrėjo aplinką.

Prie durų palei sieną driekėsi ilgas stiklinis langas, atsiveriantis į koridorių, kuriame kiti darbuotojai stumdė savo sauskelnių kibirus ir tvarkėsi po kitas vienutes. Retkarčiais praeidavo ginkluotas patrulis. Niekas nekreipė dėmesio į Karsoną, visi buvo susitelkę į savo darbą.

Kai durys, spragtelėjusios jam už nugaros, užsirakino, Karsonas prisijungė prie naujos deguonies žarnos. Šnypščiantis oras užgulė ausis. Jis žengė per kambarį, paminkštintose baltose grindyse palikdamas nežymius batų įspaudus. Panašu, kaip vaikščiotum gimnastikos kilimėliu. Tik pradėjęs čia dirbti, dėl paminkštintų grindų, gremėzdiško skafandro ir prie jo pritaisytos žarnos jis nuolat klupinėjo ir užkliūdavo, bet dabar jau buvo pripratęs prie tokių nepatogumų.

Jis dirstelėjo į ant grindų gulinčią moterį, vilkinčią ligoninės chalatą.

– Gerą dieną, Bišop, – pasisveikino jis. – Tikiuosi, neprieštarausi, kad aš taip anksti. Šiandien turiu svarbų pasimatymą. Pupytė verta milijono.

Bišop gulėjo ant nugaros ir ritinėjosi nuo šono ant šono. Spoksojo plačiai atmerktomis akimis iš po plikai skustos galvos. Neatrodė, kad būtų į ką nors konkrečiai sutelkusi dėmesį. Ir negalėjo. Ji nieko nematė.

Rankos, apmautos apsauginėmis pirštinėmis, panašiomis į virtuvines, mojavo, draskėsi ir čiuopė orą. Retkarčiais paliesdavo veidą ir imdavo draskyti skruostus, akis, o po akimirkos nukrypdavo kur nors kitur.

Kelis kartus moters burna įsitempė, prasižiojo ir užsičiaupė, tarytum neapsispręsdama, ar tarti žodį, ar sugraužti ką nors kieto.

Moteris tyliai sudejavo. Ištrūkusi iš burnos, aimana vis stiprėjo, kol galiausiai virto kurtinančiu, skausmo kupinu spiegimu. Garsas buvo toks klaikus, kad Karsonui atrodė, jog klykia mitinė banšė. Tačiau ūmiai sukilęs, klyksmas taip pat ūmiai vėl virto dejone.

Iš pradžių šie garsai trikdė Karsoną. Aišku, per įvadinius darbuotojų mokymus jis viską nuleido juokais. Kelis kartus per pietų pertrauką net pamėgdžiojo tas aimanas. Skyriaus vadovas atskaitė jam paskaitą ir skyrė papeikimą už tokį elgesį. Tik to papeikimo būsimi darbdaviai nebūtų matę. Jis prasmego toje pačioje kiaurymėje, kurioje prasmenga bet koks dokumentas, elektroninis laiškas ar pareiginė instrukcija. Čia viskas būdavo pradanginama ir niekas nieko nebeprisimindavo.

Bet tie springstantys, kriokiantys klyksmai, kuriuos skleidė šios būtybės, pamažu įsismelkė Karsonui į pasąmonę. Kelis mėnesius nuo tada, kai pradėjo dirbti, išgirdęs bet kokį šiugždesį savo bute, Karsonas galėjo prisiekti, kad šis garsas tuoj virs klyksmu. Kaskart, kai išgirsdavo užsikimšusius vonios vamzdžius kliuksint ir skleidžiant garsą, panašų į tą, kurį skleidė springdama seilėmis Bišop, jis baiminosi, kad iš vamzdžių tuoj pasigirs kurtinantis agonijos šauksmas.

Laikui bėgant Karsonas nebekreipė dėmesio į būtybių keliamą triukšmą, nors ir nepajėgė visiškai nuo to atsiriboti. Įtikino save, kad tokios jau jos yra. Tiesą sakant, gal ir gerai, kad dejuoja ir rėkia, gal taip išsivalo, mankštinasi plaučiai ir balso stygos. Kada nors joms tų organų tikrai prireiks.

Karsonas nusprendė, kad Bišop dejonės nesutrukdys jam dirbti. Pasirausęs vežimėlyje, atsigręžė į moterį. Vienoje rankoje jis laikė paką drėgnų servetėlių, kitoje – įtaisą, panašų į lašelinę su obuolių sultimis.

– Pirmiau prausimės ar pietausime? – paklausė.

Bišop ir toliau raičiojosi ant nugaros vartydamasi nuo vieno šono ant kito, kaip apdujusi katė rankomis makaluodama orą ir stengdamasi nuvyti Karsoną šalin.

– Jaučiu, kad pirma prausimės, – nusprendė jis už moterį.

Padėjęs daiktus atgal į vežimėlį, nustūmė jį prie pat Bišop.

– Susitarkime gražiuoju. Mudviem abiem nepatinka ši rutina. Kam gaišti laiką terliojantis su pančiais? Juk tu gera mergaitė, ar ne? Ką manai, gal eikime tiesiai prie reikalo?

Moters burna įgavo plataus ovalo formą. Ji suklykė.

– Visiškai sutinku, – atsakė jai Karsonas. – Gerai, tada jokių pančių.

Taip jis galės sutaupyti kelias minutes. Gaišti laiką rakinant šių žmonių kojas ir rankas prie įtaisytų grindyse žiedų, jam atrodė visiškai netikslinga. Tai daryti gal ir būtų verta, jei jis dirbtų kalėjime, beprotnamyje ar kitoje įstaigoje, kur pacientai išties kelia pavojų. Bet čia? Šios būtybės nedaro nieko pikta. Nė karto nematė, kad kuri jų atsistotų. Tiesiog visą dieną voliojasi ant grindų ir skeryčiojasi rankomis. Matyt, leidžiant joms priešokiais naudoti raumenis taip buvo ilginamas jų gyvenimas, bet Karsonas tikrai nemanė, kad dėl to galėtų kilti pavojus.

Jis pasilenkė prie moters. Tvirta, įgudusia viena ranka prispaudė besispardančią koją, o kita – atsmaukė chalatą.

– Taigi, ką turi man šiandien?

Iš po chalato jis ištraukė storas sauskelnes.

– Oi, skanumėlis.

Viena ranka tarsi kabliu jis nusviedė jas link vežimėlio ir jos žlegtelėjo į šiukšliadėžę.

– Du taškai!

Paskui pakišo sanitarinę šluostę po chalatu ir apvalė moterį. Prireikė net keturių šluosčių, kol galiausiai paskutinė drėgno audeklo skiautė tapo švari, joje buvo matyti vos vienas rudas dryželis. Susukęs visas šluostes į plastikinį maišelį, nusviedė jį prie šiukšlių.

Iš vežimėlio Karsonas pasiėmė daugiau šluosčių. Tvirtai suėmė dešinę Bišop ranką, kad ši nesiskeryčiotų. Atlaisvino tvirtai susegtą pirštinę ir nusmaukė nuo plaštakos.

Laisvais pirštais moteris grabaliojo orą.

Karsonas juos nuvalė, rūpestingai masažuodamas plaštakos raumenis. Jis tyliai niūniavo panosėje, nekreipdamas dėmesio į Bišop dejones ir protarpinius klyksmus.

Baigęs paleido moters ranką ir ėmėsi dešiniosios kojos.

Bišop burna persikreipė.

– Aš nieko nejaučiu... Jie taip pasielgė su manimi... *Jis* taip man padarė...

Krūptelėjęs Karsonas pakėlė galvą.

– Ką?

– Jis myli tave, Keite. Esi jo silpnybė...

Akimirką Karsonas tiesiog tupėjo sustingęs, nesumodamas, ką daryti. Jis buvo girdėjęs būtybes šnekant – tariant tikrus žodžius ar sakinius – tik per derinimo seansus. Visais kitais atvejais tai būdavo neaiškus bambėjimas ir klyksmai.

Iš pradžių pagalvojo, kad kaukė ir kostiumu šnypščiantis

deguonis yra tik garsinė apgaulė. Arba kažkokia išdaiga. Kažkas žaidžia su radijo stotele, apsimeta kalbantis Bišop balsu. Karsonas nenorėjo kelti panikos. Netaps pajuokos objektu dėl tokio nevykusio pokšto.

Jis prisislinko arčiau prie Bišop šono ir ėmė lėtai gramdyti jos koją, drauge neatitraukdamas akių nuo moters lūpų. Burna ir vėl sutrūkčiojo, persikreipė. Nors tai ir buvo įprastiniai raumenų judesiai, šypsniai vis tiek atrodė šiurpūs.

Paskui Karsonas tai pamatė. Bišop žandikaulis, lūpos ir liežuvis judėjo ir ne šiaip sau beprasmiškai dėliojo įvairias formas. Ji tarė žodžius.

– Žinau, kad jį pažįsti. Jis vardu Džo. Džo Gerhardas, – pratarė moteris akis įsmeigusi į sieną, tarsi kambaryje dar kas nors būtų ir ji kalbėtųsi su tuo asmeniu.

Karsonas dirstelėjo į kampe kabančią vaizdo kamerą. Ar Valdymo postas tai girdi?

Jis pagriebė radijo stotelę nuo vežimėlio ir priglaudė ją prie gobtuvo.

– Ei, valdymo paste? Aš – Bišop vienutėje, ji čia mala kažkokį šiurpų šūdą.

– Pavyzdžiui? – pasigirdo balsas kitame ryšio gale.

– Na, ji sako tokius dalykus, kaip...

Jis pažvelgė į moterį. Per tą akimirką, kol jis siekė radijo stotelės, moters būklė pasikeitė. Ji nebesiraitė ir nebemosikavo. Galva liovėsi kretėjusi. Akys žvelgė į jį. Tiesą sakant, vėrė kiaurai. Ir nors dėmesio sutelkti ji vis dar neįstengė, Karsonas *jautė* jos žvilgsnį.

– Aš tave matau, – tarė tiesiai jam į veidą.

Ir staiga mostelėjo dešine ranka, vis dar be pirštinės.